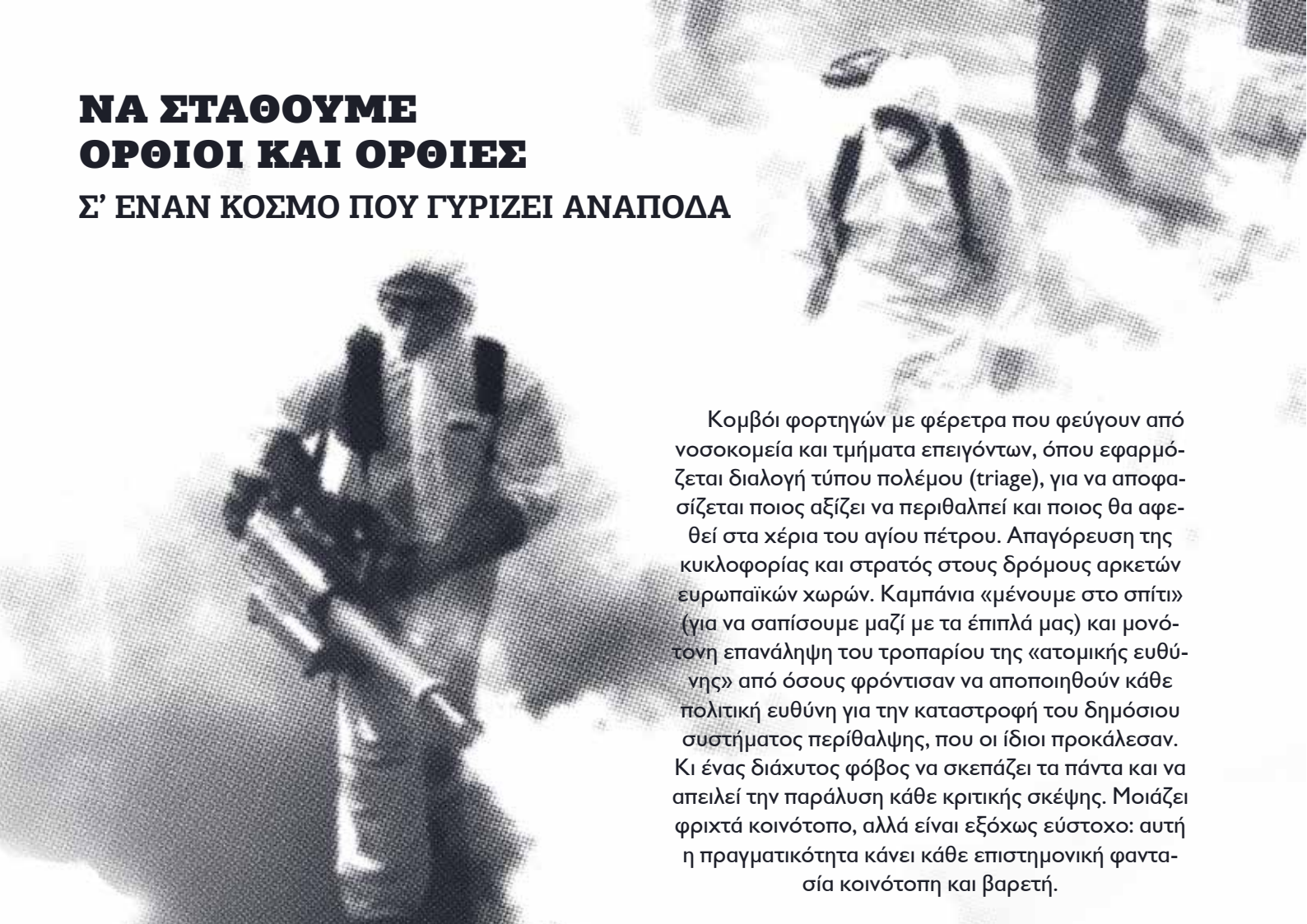

ΝΑ ΣΤΑΘΟΥΜΕ ΟΡΘΙΟΙ ΚΑΙ ΟΡΘΙΕΣ

Σ' ΕΝΑΝ ΚΟΣΜΟ ΠΟΥ ΓΥΡΙΖΕΙ ΑΝΑΠΟΔΑ

Κομβόι φορητών με φέρετρα που φεύγουν από νοσοκομεία και τμήματα επειγόντων, όπου εφαρμόζεται διαλογή τύπου πολέμου (triage), για να αποφασίζεται ποιος αξίζει να περιθάλπεται και ποιος θα αφεθεί στα χέρια του αγίου πέτρου. Απαγόρευση της κυκλοφορίας και στρατός στους δρόμους αρκετών ευρωπαϊκών χωρών. Καμπάνια «μένουμε στο σπίτι» (για να σαπίσουμε μαζί με τα έπιπλά μας) και μονότονη επανάληψη του τροπαρίου της «ατομικής ευθύνης» από όσους φρόντισαν να αποποιηθούν κάθε πολιτική ευθύνη για την καταστροφή του δημόσιου συστήματος περίθαλψης, που οι ίδιοι προκάλεσαν. Κι ένας διάχυτος φόβος να σκεπάζει τα πάντα και να απειλεί την παράλυση κάθε κριτικής σκέψης. Μοιάζει φριχτά κοινότοπο, αλλά είναι εξόχως εύστοχο: αυτή η πραγματικότητα κάνει κάθε επιστημονική φαντασία κοινότοπη και βαρετή.

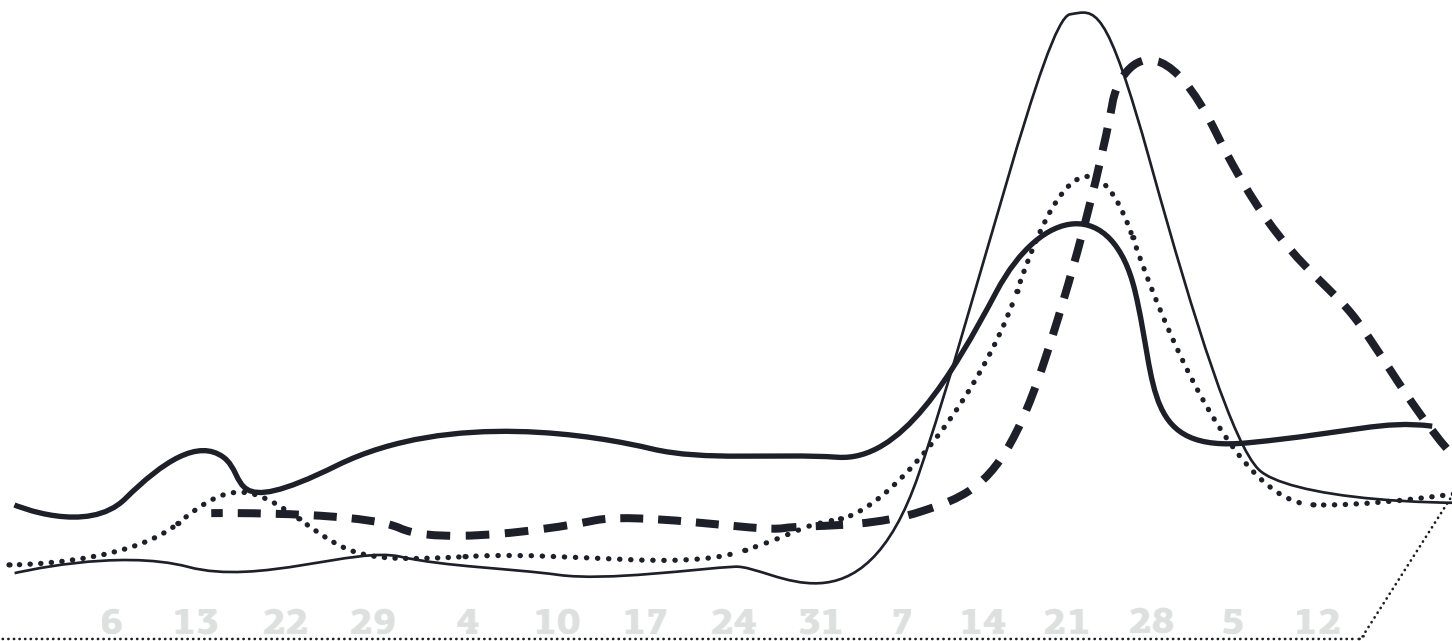
ΝΑ ΠΟΥΜΕ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΜΕ ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥΣ

Όμως, αν κάτι έχουμε πιο πολύ ανάγκη σήμερα, αυτό είναι να ακονίσουμε αυτήν την κριτική σκέψη, που θα τολμήσει να αμφισβητήσει το μονοπώλιο της μόνης νόμιμης άποψης, δηλαδή την προπαγάνδα του πολιτικού προσωπικού του κεφαλαίου, το κύρος και την αξία του λόγου των «ειδικών» του, τη φλυαρία των δελτίων ειδήσεων των 8, των εφημερίδων και των social media.

Η επιδημία από τον κορονοϊό (COVID-19), που έχει εξαπλωθεί σε όλα τα μήκη και τα πλάτη αυτού του μάταιου κόσμου τους τελευταίους τρεις μήνες, δεν είναι «τυχαίο» γεγονός. Δεν είναι συνωμοσία των Εβραίων, ούτε κόλπο των Αμερικάνων, δεν είναι σχέδιο των κινέζικων μυστικών υπηρεσιών, ούτε η εκπλήρωση προφητειών της Αποκάλυψης. Είναι προϊόν των καπιταλιστικών σχέσεων παραγωγής, της αλόγιστης εκμετάλλευσης της ανθρώπινης εργασίας και της φύσης από το παγκόσμιο κεφάλαιο.

Παρά το όνομα του, δεν είναι γαλαζοαίματος ο κορονοϊός. «Γεννήθηκε» στην καρδιά της ατομικότητας του παγκόσμιου καπιταλισμού, στην ενδοχώρα της κινέζικης επικράτειας και μάλιστα σε μια από

τις πιο βιομηχανικές περιοχές της, εκεί δηλαδή, που παράγεται εδώ και δύο δεκαετίες το «θαύμα» της διαρκούς αύξησης των ρυθμών ανάπτυξης. Ένα θαύμα, που προκαλεί τις θριαμβολογίες των οικονομικών εφημερίδων των αφεντικών και που είναι μέχρι σήμερα η κορώνα στο κεφάλι του παγκόσμιου κεφαλαίου. Εκτός από προϊόντα υψηλής τεχνολογίας για τους υπηκόους του παγκόσμιου βορρά, εκτός από σακατεμένα κορμιά ξεζουμισμένων εργατών, εκτός από την ασφυξία της ατμόσφαιρας από τα αέρια του θερμοκηπίου και τις τρελές κλιματικές μεταβολές, εκεί ακριβώς (όπως και σε άλλες αντίστοιχες περιοχές-καμίνια του καπιταλιστικού κόσμου), δημιουργούνται εκείνες οι συνθήκες, που ευνόησαν τη μετάλλαξη ενός ιού, - που σε κανονικές συνθήκες προκαλεί μόνο ένα ελαφρύ κρυολόγημα στον άνθρωπο - τη μετάδοσή του από άνθρωπο σε άνθρωπο, τη γρήγορη διασπορά του, και την εξέλιξή του σε μια εξαιρετικά επικίνδυνη νόσο για ηλικιωμένους και ευπαθείς ομάδες. Ποιες είναι αυτές οι συνθήκες; Είναι η ασύλληπτη εντατικοποίηση της ζωικής και φυτικής παραγωγής, η λεηλασία του φυσικού περιβάλλοντος και η πιο άγρια εκμετάλλευση της ανθρώπινης εργασίας.

ΝΑ ΑΜΦΙΣΒΗΤΗΣΟΥΜΕ

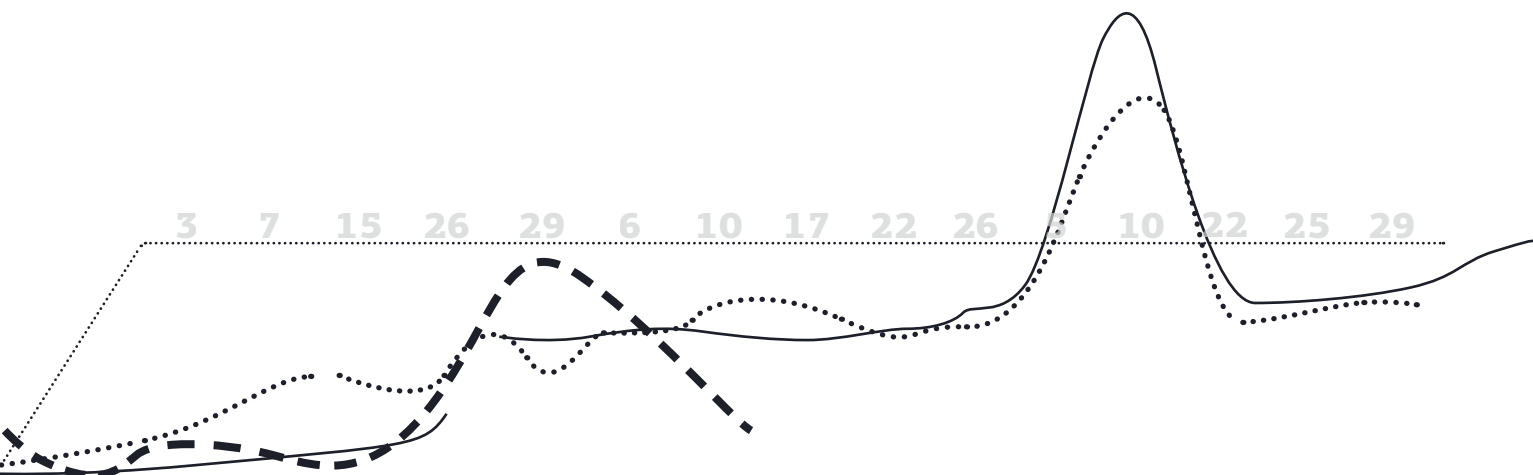
ΤΗΝ «ΑΛΗΘΕΙΑ» ΤΩΝ ΕΙΔΙΚΩΝ

Είναι σ' αυτή τη συγκυρία, πιο επιτακτική από ποτέ, η ανάγκη να μπορέσουμε να διακρίνουμε την πραγματικότητα της απειλής για τη δημόσια υγεία λόγω της επιδημίας του κορονοϊού, από την πολιτική διαχείρισή της από το κράτος.

Η επιδημία από τον κορονοϊό είναι μια σοβαρή ιστορία. Είναι πραγματική απειλή για τη δημόσια υγεία, γιατί είναι πραγματικά τα κορμιά όσων πέφτουν. Η συντριπτική τους πλειοψηφία προφανώς, από την τάξη μας, ας μην μας ξεγελάει το πόσο πολλά αφεντικά, πολιτικοί και διάσημοι ποζάρουν αυτάρεσκα με την ήπια νόσο τους, αφού μόνο αυτοί έχουν τα λεφτά για να πληρώσουν το τεστ στα ιδιωτικά μαγαζιά της υγείας. Το να παραδεχτούμε αυτό το πράγμα, δεν σημαίνει ότι συναινούμε στην πολιτική διαχείριση της επιδημίας από το κράτος και τους ειδικούς του, που μέρα με τη μέρα αποδεικνύουν όχι μόνο την ανικανότητα, αλλά και την επικινδυνότητά τους. Όταν ο ΕΟΔΥ¹, συμβούλευε τους γιατρούς του νοσοκομείου της Αμαλιάδας, ότι οι ασθενείς με μια ιδιόμορφη πνευμονία, που είχαν έρθει από τα Ιεροσόλυμα, δεν είχαν κορονοϊό, επειδή δεν ενέπιπταν στον ορισμό του ύποπτου κρούσματος, ή όταν συμβουλεύει ασθενείς με πυρετό να μένουν σπίτι (όπως την 41χρονη στην Καστοριά), μέχρι να εμφανίσουν δύσπνοια ακόμα και σήμερα, δεν αμφισβητεί απλώς τις βασικές αρχές ενός κλάδου γνώσης 2500 χρόνων (όλη η ιατρική βασιζόταν από τη συγκρότησή της και μέχρι σήμερα στο ιστορικό και στην κλινική εξέταση του ασθενούς

και όχι στην τηλεφωνική επικοινωνία μαζί του), αλλά είτε δρα ως εγκληματική οργάνωση διασποράς της νόσου και αύξηση της θνησιμότητάς της, είτε ως ένα γραφειοκρατικό και ανίκανο να επιτελέσει τον ρόλο του θεσμικό όργανο **(να ακούμε τους ειδικούς και την «επιστημονική κοινότητα» συνάδελφοι και σύντροφοι;).**

Από την άλλη πλευρά, υπάρχει κάτι που παραδέχεται όλος ο συρφετός των ειδικών (λοιμωξιολόγων, επιδημιολόγων, κ.α.), που σαν τις ύαινες που μύρισαν αίμα, βρήκαν την ευκαιρία να βγουν στο κλαρί της δημοσιότητας, **για να πουλήσουν φόβο και να πάρουν σαν αντάλλαγμα αναγνώριση και κύρος** (που θα εξαργυρώσουν αύριο σε θέσεις και σχέσεις στα πανεπιστήμια, στα υπουργεία υγείας ή απλώς σε επισκέψεις στα ιδιωτικά τους ιατρεία): το ότι πρόκειται για μια σοβαρή νόσο, ειδικά αν κάποιος ανήκει σε ευπαθείς ομάδες ή είναι ηλικιωμένος, δεν αναιρεί το γεγονός, ότι **σχεδόν το 80% όσων νοσήσουν, θα εμφανίσουν ήπια ενοχλήματα**. Το ότι οφείλουμε να προσέχουμε, τηρώντας με αυστηρότητα κάποιους στοιχειώδεις κανόνες υγιεινής, ειδικά για να προστατεύσουμε τους πιο ευάλωτους από εμάς, (το υπόλοιπο 20% όσων νοσήσουν), δεν είναι συμβόλαιο ανακωχής με το κράτος, ούτε λόγος λήθης από μέρους μας της πολιτικής ευθύνης των υπαλλήλων του, για τη διαχείριση της επιδημίας.

ΝΑ ΑΝΑΚΤΗΣΟΥΜΕ ΤΗ ΔΙΑΥΓΕΙΑ ΜΑΣ

ΚΟΙΤΑΖΟΝΤΑΣ ΤΟ ΚΤΗΝΟΣ ΣΤΑ ΜΑΤΙΑ

Αν κάτι δείχνει η επιδημία του κορονοϊού είναι πόσο αυτός ο κόσμος έχει γίνει ένα χωριό, και πόσο πολύ και γρήγορα ταξιδεύει σήμερα η ανθρώπινη εργασία, τα εμπορεύματα και το χρήμα, από τη μια στην άλλη του άκρη. Δείχνει όμως ακόμα τη ματαιότητα των κρατικών συνόρων ενώπιον της παγκοσμιότητας των προβλημάτων που αντιμετωπίζει ο ανθρώπινος πληθυσμός. Δείχνει τέλος, με τον πιο εκτυφλωτικό τρόπο, τη χρεοκοπία του παγκόσμιου υπαρκτού καπιταλισμού σε όλες τις εκδοχές του. Η κατάσταση έκτακτης ανάγκης και η απαγόρευση της κυκλοφορίας δεν είναι προσπάθεια επιβολής δικτατορίας, (ισχύει ακόμα ότι «κανένας ηλίθιος δε θα ‘κανε σήμερα δικτατορία με τανκς, αφού υπάρχουν τα ΜΜΕ»). **Δεν είναι ένα πείραμα για να τον απόλυτο έλεγχο μας. Δεν είναι δημοκρατική εκτροπή. Είναι η μορφή του καπιταλιστικού κράτους σε συνθήκες κρίσης και αδυναμίας αντιμετώπισής της με τα κανονικά μέσα.**

Είναι η γύμνια των δημοσίων συστημάτων περίθαλψης όλου του δυτικού κόσμου, που έχουν απαξιωθεί σε δραματικό βαθμό τα τελευταία 20 χρόνια, που ανάγκασαν τα κράτη να υιοθετήσουν την αυταρχική μέθοδο του συλλογικού περιορισμού όλου του πληθυσμού και το πνίξιμο όλης της οικονομικής και κοινωνικής ζωής, ως μέτρο πρόληψης. Ποια θα ήταν η άλλη επιλογή τους; Όχι να μην κάνουν τίποτα κι όποιον πάρει ο χάρος, όπως περίπου πρότεινε κι έκανε για μερικές μέρες ο πρωθυπουργός της Μεγάλης Βρετανίας Μπόρις Τζόνσον, δήθεν για να αποκτηθεί «ανοσία αγέλης» από το 60% του πληθυσμού. **Αλλά, να εφαρμόσουν έναν μαζικό εργαστηριακό έλεγχο του πληθυσμού όπου αυτό χρειάζεται, στη βάση της επιδημιολογικής εμπειρίας και τον επιλεκτικό περιορισμό των φορέων του ιού με ταυτόχρονη φροντίδα όσων νοσούν, δηλαδή μια σοβαρή ανασυγκρότηση και αναπροσανατολισμό του δημόσιου συστήματος περίθαλψης.**

Αρνούμενο να εφαρμόσει κάτι τέτοιο, το κράτος επέλεξε να κάνει την προστασία της υγείας, ζήτημα δημόσιας τάξης. Για να μπορεί σήμερα να κουνάει το δάκτυλο της ατομικής ευθύνης στον καθένα εξατομικευμένα, κι αν αύριο ξεφύγουν τα πράγματα, να έχει έτοιμα όλα τα εργαλεία και τον μηχανισμό για να χτυπήσει κάθε συλλογική διαμαρτυρία. Είναι η κατάσταση έκτακτης ανάγκης σ’ αυτό τον τόπο, η εθνική συναίνεση ενός πολιτικού προσωπικού που ψήφισε συλλογικά όλα τα μνημόνια, που έκλεινε νοσοκομεία ή άφηνε κάθε επίπεδο της δημόσιας περίθαλψης σταδιακά να μαραζώσει. Είναι ο κυνισμός και η υποκρισία μιας κυβέρνησης, που μιλάει για «θωρακισμένη δημόσια περίθαλψη» και δεν έχει κάνει στη διάρκεια της επιδημίας ούτε μια πρόσληψη μόνιμου νοσηλευτικού ή ιατρικού προσωπικού, αλλά ζητάει εθελοντές φοιτητές για να πάνε σαν τα πρόβατα στη σφαγή. Είναι η αλητεία των υπευθύνων του ΕΟΔΥ, που στέλνει οδηγίες σε υγειονομικούς για το πώς θα χειρίζονται ύποπτα κρούσματα, όταν δεν έχουν (γιατί η ελληνική κυβέρνηση δεν έχει φροντίσει να προμηθευτούν), όχι μόνο ειδικές στολές, αλλά ούτε καν μάσκες ή γάντια, για να προστατευτούν από τη μόλυνση. Είναι η δουλοπρέπεια και οι συναλλαγές κάτω από το τραπέζι ενός πολιτικού προσωπικού που αγοράζει στη διπλάσια τιμή κρεβάτια ΜΕΘ, από τα μαγαζιά του ιδιωτικού κεφαλαίου της υγείας, (ή τους επιτρέπει να χρεώνουν τα τεστ για τον ιό στα 200-300 ευρώ), αντί να τα επιτάξει χωρίς αποζημίωση. Είναι η σήψη μιας εξουσίας, που διατάζει καθολική απαγόρευση της κυκλοφορίας και την ίδια ώρα αφήνει εργαζόμενους να δουλεύουν σε γραφεία κολλημένα το ένα πάνω στο άλλο, όπως στα τηλεφωνικά κέντρα, ή στοιβαγμένους ο ένας δίπλα στην άλλη στις αλυσίδες παραγωγής.

1. Το πρώην «αμαρτωλό» ΚΕΕΛΠΝΟ του σκανδάλου των διορισμών του Γεωργιάδη και της συνεργασίας στη διαπόμπευση των οροθετικών γυναικών υπό τις εντολές του αλήτη Λοβέρδου, για να μην ξεχνιόμαστε.

ΝΑ ΜΗΝ ΠΛΗΡΩΣΟΥΜΕ ΕΜΕΙΣ

ΤΗΝ ΚΡΙΣΗ ΤΗΣ ΕΠΙΔΗΜΙΑΣ

Χιλιάδες απολύσεις σε παγκόσμιο επίπεδο, (43.000, δηλωμένες πάντα, απολύσεις στο πρώτο δεκαπενθήμερο του Μάρτη αφορούν μόνο την ελληνική περίπτωση), αλλαγή των εργασιακών σχέσεων (επέκταση της τηλεεργασίας και της εργασίας από το σπίτι, μονομερής αλλαγή των συμβάσεων και εκ περιτροπής εργασία, μη δήλωση υπερωριών, κλπ), μειώσεις μισθών στο μισό λόγω της εκ περιτροπής εργασίας, καταστροφή ολόκληρων τομέων της οικονομικής δραστηριότητας, όπως ο τουρισμός, οι αερομεταφορές, η εστίαση, η διασκέδαση, το λιανικό εμπόριο, κλπ. Λένε πως κάθε κρίση έχει παράπλευρες απώλειες. Μόνο που είναι πάντα οι ίδιες: οι εκμεταλλεόμενοι/-ες αυτού του κόσμου, όσοι είναι αναγκασμένοι/-ες δηλαδή, να πουλήσουν την εργασία τους για να ζήσουν. Γιατί εξάλλου, πέρα από τους μετασχηματισμούς των εργασιακών σχέσεων προς όφελος του κεφαλαίου, επωάζεται παράλληλα η κρατική στήριξη με κάθε τρόπο των μεγάλων και των μικρομεσαίων αφεντικών (από κρατικοποιήσεις ολόκληρων βιομηχανιών που τείνουν να χρεοκοπήσουν στη Γαλλία, μέχρι φοροαπαλλαγές στις επιχειρήσεις σ' όλα τα ευρωπαϊκά κράτη).

Είναι βέβαιο πως το παγκόσμιο κεφάλαιο που έβλεπε τα σύννεφα μιας νέας ύφεσης να έρχονται εδώ και καιρό, θα πρέπει τώρα να αντιμετωπίσει έναν κατακλυσμό που δεν είχε προβλέψει. Και να βρει τρόπους να μην πληρώσει το ίδιο τα σπασμένα αυτού του κατακλυσμού. Κάθε κρίση σ' έναν τομέα της κοινωνικής δραστηριότητας (στην υγεία εν προκειμένω) μεταδίδεται γρήγορα στους άλλους τομείς. Οι δείκτες της ελληνικής οικονομίας, που έδειχναν μέχρι σήμερα αναιμική αντιστροφή της κατάστασης μετά από δέκα χρόνια δημιουργικής καταστροφής, τώρα θα πάρουν την κατιούσα: ήδη οι προβλέψεις των διεθνών αρπακτικών όπως η MorganStanley, που γίνονται στον αέρα, εφόσον δεν τιθασειύεται η επιδημία, μιλάνε για 5,3% ύφεση φέτος.

Ας μην είμαστε αφελείς: τα λεγόμενα «μέτρα αντιμετώπισης της επιδημίας» **προεικονίζουν το μέλλον των εργασιακών και κοινωνικών σχέσεων που ετοιμάζουν.** Προεικονίζουν δηλαδή τους μετασχηματισμούς των ζώων μας και τον λογαριασμό που έχουν ετοιμάσει να μας πιστωθεί.

ΝΑ ΜΗΝ ΦΟΒΗΘΟΥΜΕ

ΝΑ ΜΗΝ ΚΑΤΑΘΕΣΟΥΜΕ ΤΑ ΟΠΛΑ

Ομως αυτοί οι μετασχηματισμοί των κοινωνικών σχέσεων είναι ακόμα υπό διαπραγμάτευση, όπως είναι ανοιχτός και ο λογαριασμός. Είναι ζήτημα ζωτικό για μας τους εκμεταλλεόμενους και τις εκμεταλλεόμενες αυτού του κόσμου, να αρχίζουμε να λογαριαζόμαστε από σήμερα. Αναγνωρίζουμε ότι βιώνουμε πρωτόγνωρες καταστάσεις κι ότι ζούμε σε μια συνθήκη ασφυκτική, αφού έχει περικυκλωθεί ο δημόσιος χώρος, ο χώρος δηλαδή που ανασαίνουμε, αλλά ακόμα και σ' αυτή τη συνθήκη ο κοινωνικός ανταγωνισμός δεν έχει μπει σε καραντίνα.

Ο παγκόσμιος υπαρκτός καπιταλισμός, αποδεικνύεται για άλλη μια φορά ανεπαρκής να αντιμετωπίσει μια κρίση, γιατί ακριβώς είναι σάρκα από τη σάρκα αυτής της κρίσης, όπως και στο προηγούμενο κύμα πριν δέκα χρόνια, της κρίσης των ενυπόθηκων δανείων και του δημόσιου χρέους. Όμως η πείρα μας έχει δείξει, ότι δε θα πέσει μόνος του. Τι επείγει; Υπάρχουν μια σειρά ταξικά και κοινωνικά επίδικα που πρέπει να απαντήσουμε στο τώρα και στο εδώ.

Πρώτον, να καταλάβουμε τι συμβαίνει, να ρωτήσουμε, να ψάξουμε, να συζητήσουμε και να κοινωνικοποιήσουμε αυτή την κατανόηση. Να σπάσουμε το κλίμα του φόβου που εντείνει η απομόνωση και η μοναξιά. Υπάρχουν πλευρές αυτής της κρίσης που μένουν υποφωτισμένες και είναι ζωτική ανάγκη να φωτιστούν: για παράδειγμα, τι σημαίνει αυτός ο εγκλεισμός για τον ψυχισμό, ειδικά των πιο ευάλωτων από εμάς; Πώς γίνεται να διαρραγεί αυτό το κλείσιμο στο πατριαρχικό οικογενειακό περιβάλλον, που έχει συμβάλει ήδη στην αύξηση της ενδοοικογενειακής βίας και της σεξουαλικής κακοποίησης;

Δεύτερον, να αρχίζουν να μας υπολογίζουν ξανά: οι εργαζόμενες και οι εργαζόμενοι του ΚΕΠ που κάνουν απεργία μέσα στην επιδημία για ασφαλείς συνθήκες εργασίας, οι εστιακοί φοιτητές που κάνουν καταλήψεις ενάντια στις αποφάσεις του κράτους να τους πετάξει στο δρόμο, οι υγειονομικοί που σε συνθήκες επίταξης διαμαρτύρονται ανοιχτά βλέποντας ότι γίνονται αναλώσιμοι για τις κυβερνήσεις, οι φυλακισμένες του Κορυδαλλού που απαιτούν αποσυμφόρηση των φυλακών και συνθήκες προστασίας από την επιδημία, οι μετανάστες που κάνουν απεργία πείνας στην Κόρινθο για να αποφύγουν τη μοίρα των ποντικών που τους επιφυλάσσει η κυβέρνηση. **Όλες αυτές οι πράξεις αντίστασης δείχνουν κάποιες διαδρομές που ανοίγουν χαραμάδες έμπρακτης αμφισβήτησης της κατάστασης έκτακτης ανάγκης και υπεράσπισης των αναγκών μας αυτή την περίοδο.** Να προσπαθήσουμε να αναδείξουμε και να συνδέσουμε αυτούς τους αγώνες, δημιουργώντας ένα συγκροτημένο πόλο απέναντι στα αφεντικά και στη ζοφερή πραγματικότητα που μας επιβάλλουν.

Τρίτον, να βγάλουμε τις εμπειρίες της διαχείρισης της κρίσης, από τους εργασιακούς μας χώρους, από τους χώρους υγείας, ακόμα και από τον αναγκαστικό μας εγκλεισμό, στο δημόσιο χώρο. Να αναδείξουμε την αθλιότητα των αφεντικών και της κυβερνητικής πολιτικής σε όλους τους εκμεταλλευόμενους/-ες, να αναζητήσουμε τρόπους ατομικής και συλλογικής αντίστασης φανερούς ή κρυφούς.

Τέταρτον, να θέσουμε ανοιχτά το ερώτημα: «ποιοι/-ες θα ρισκάρουν τη ζωή τους στην κρίση;». Να απαιτήσουμε: ασφαλείς συνθήκες εργασίας των υγειονομικών, απαγόρευση κάθε παραγωγικής εργασίας που δεν έχει σχέση με φάρμακα και προμήθεια της αγοράς σε είδη βασικής ανάγκης, προστασία των εργαζομένων στους κλάδους που συνεχίζουν να λειτουργούν, προστασία των πιο ευάλωτων ομάδων με κλείσιμο των μεταναστευτικών camps, αποσυμφόρηση των φυλακών, φροντίδα στους άστεγους.

Πέμπτον, να δώσουμε μάχη για κοινωνικό μισθό επιδημίας, που να ανταποκρίνεται στις πραγματικές ανάγκες των από κάτω. Μισθό για όλες εκείνες και όλους εκείνους που έχασαν τις δουλειές τους εν μέσω πανδημίας, και για όλη εκείνη την κοινωνική σύνθεση (επισφαλώς εργαζόμενες, μπλοκάκηδες, άνεργες, μετανάστες), που σήμερα μένει ξεκρέμαστη και αόρατη στην κρατική πρόνοια.

Τελευταίο, αλλά τερατώδους σημασίας. Γράψαμε πριν, ότι αυτό που πρέπει να διεκδικήσουμε είναι **η ανασυγκρότηση και ο αναπροσανατολισμός του δημόσιου συστήματος περίθαλψης**. Τι εννοούμε μ' αυτό;

Εννοούμε ότι δεν μας φτάνει να ζητάμε από το κράτος «προσλήψεις γιατρών» και «λεφτά για την υγεία». Μέσα σ' αυτές τις άγριες συνθήκες δεν ξεχνάμε ότι το κρατικό σύστημα περίθαλψης ήταν μέχρι σήμερα έρμαιο στο φακελάκι, στις διεφθαρμένες προμήθειες και στις χορηγίες των φαρμακευτικών εταιριών. Πρέπει να διεκδικήσουμε ένα δημόσιο σύστημα περίθαλψης καθολικής και δωρεάν πρόσβασης σε όλους τους εκμεταλλευόμενους/-ες, έλληνες και μετανάστριες, χωρίς φακελάκια από τους χρήστες και χωρίς δώρα στους γιατρούς από τις φαρμακευτικές εταιρείες και τις εταιρείες ιατρικού εξοπλισμού, εντός του οποίου να έχουμε λόγο ως χρήστες να ορίζουμε εμείς ποια περίθαλψη και ποια φροντίδα υγείας θέλουμε, καταρχήν μέσα από την ανάπτυξη ενός εκτεταμένου δικτύου δομών πρωτοβάθμιας φροντίδας υγείας. Στη σημερινή φάση αυτό σημαίνει πρακτικά ότι διεκδικούμε δωρεάν εξέταση για τον κορονοϊό σε όποιον κι όποια έχει ανάγκη και στον γενικό πληθυσμό στη βάση της επιδημιολογικής εμπειρίας και της εμπειρίας διαχείρισης από άλλα συστήματα περίθαλψης. Θέλουμε να ξέρουμε τι έχουμε, θέλουμε την αυτονομία να αποφασίζουμε συλλογικά και ατομικά εμείς για την υγεία μας και τα μέτρα αντιμετώπισης της κατάστασης. Αυτό είναι το **βασικό προληπτικό μέτρο** για την αντιμετώπιση της επιδημίας σήμερα, χωρίς παράλληλα να αυξάνεται το συνολικό κοινωνικό κόστος από τον καθολικό εγκλεισμό. Αυτός είναι κι ένας τρόπος για να σπάσει στην πράξη η καθολική απαγόρευση της κυκλοφορίας.